

1849-05-01

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Omtalte personer:
J.Th. Lundbye

Arkivplacering:
Mappe 2, nr. 8a-b

DOKUMENTINDHOLD

P.C. Skovgaard skriver at Georgia ikke skal glemme Lundbye, ligesom han heller ikke vil glemme ham, og at de kan trøste hinanden. Han beder hende ikke sammenligne sin kærlighed til ham med den, hun havde til Lundbye.

TRANSSKRIFTION

Mappe 2 nr. 8a og 8b

Den 1. ste. Mai 1849.

Det er et alvorligt Øieblik, dette, hver en Krog i Sjæl og Hjærte maa randsages, hver en Tvivl udfeies. Endnu findes noglen Tvivl hos Dem, De spørger mig, jeg vil svare Dem, jeg tror jeg kan det, kort og klart.

"Kjærligheden maae være fuldkommen på begge Sider," de to skulle blive som Een" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den"

Disse Ord har jeg tidligere skrevet til Dem, og dem maa jeg holde fast ved.

De sagde mig igaar: at jeg var Dem kjærest af Alle paa Jorden: At De følte De trængte til en Støtte, og at Ingen kunne være det saa meget som jeg; Mindes jeg ret sagde De ogsaa: at til mig kunne De faae fuldkommen Tillid og Fortrolighed, dog dette sidste har De jo bevist. Dersom De nu efter alvorlig Prøvelse finder at disse Ord ere sande, saa mener jeg De har Kjærlighed til mig.

Jeg spørger ikke om det er den samme følelse De nærer for mig, som det var

-2-

for Lundbye; Ingen kan udgrunde Kjærlighedens Væsen eller maale dens Dyb. Gud modtager ikke ubetænksomme løfter, det gjør kun den Onde.

De skal ikke glæmme Lundbye, saa lidt som jeg vil glemme ham, De skal ikke glæmme nogen De har kjær, for mig, men mig maa De elske anderledes, og forud for alle Andre (Lundbye er et minde, levede han, var der ikke vexlet et ord imellem os" I Himlen skal Ingen tage til Ægte eller gifte sig" Kjærligheden er der anderledes og fuldkommen end her på Jorden).

Da Lundbye levede, var han den Sjæl der stod mig nærmest af Alle; Tal til mig om ham saa meget De vil, Tal om Alt, og det vil finde Gjenklang for mig.

Græd ved mit Bryst, og udbred Armene imod mig, naar jeg vil græde; men vi vil ikke hengræde Livet, vi vil glæde os over Guds uendelige Godhed. Hvis vi ere gode og lydige, vil Gud lede vore Skridt og bane vore Veie, og til

sidst tage os til sig "i Himmelbyen". -

[Mappe 2 nr. 8b]

Det er et alvorligt Øjeblik, dette, hver en Krog i Sjæl og Hjærte maa randsages, hver en Tvivl udfæies. Endnu findes nogle Tvivl hos Dem, De spørger mig, jeg vil svare Dem, jeg tror jeg kan det, kort og klart.

"Kjærligheden maae være fuldkommen på begge Sider," de to skulle blive som Een" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den"

Disse Ord har jeg tidligere skrevet til Dem, og dem holder jeg |maa jeg holde| fast ved.

De sagde mig igaar: at jeg var Dem kjæreste af Alle paa Jorden: At De følte De trængte til en Støtte, og at Ingen kunne være |den| [?store] Støtte saa meget som jeg; Mindes jeg ret sagde De ogsaa: at til mig kunne De have fuldkommen Tillid og Fortrolighed, dog dette sidste har De bevist; Dersom De nu efter alvorlig Prøvelse finder at disse Ord ere sande, saa bærer De Kjærlighed til mig.

Jeg spørger ikke om det er den samme følelse De nærer for mig, som det var eller er

for Lundbye; hvem Ingen kan udgrunde Kjærlighedens Væsen eller maale dens Dyb. Gud modtager ikke ubetænksomme løfter, det gjør kun den Onde.

De skal ikke glæmme Lundbye, saa lidt som jeg

-3-

vil glemme ham, De skal ikke glæmme nogen De |har| kjær, for mig, men mig maa De elske anderledes, og forud for alle Andre |(Lundbye er et Minde, levede han, var der ikke vexlet et ord imellem os)| Da Lundbye levede, var han den Sjæl der stod mig nærmest af Alle; Tal til mig om ham saa meget De vil, Tal om Alt, og det vil finde Gjenklang for mig.

Græd ved mit Bryst, og udbred Armene imod mig naar jeg vil græde; men vi vil ikke hengræde Livet, vi vil glæde os over Guds uendelige Godhed. Hvis vi ere gode og lydige, vil Gud lede vore Skridt og bane vore Veie, og tilsidst tage os til sig "i Himmelbyen". -

Øieblikket overvælder mig, Det Menneske jeg elsker høist af Alle lægger sin Skjæbne i min Haand, dog nei! Den men |ikke i min Haand|, i Guds Haand er den og bliver den, men knytter den til min. Hvilket Øieblik! Den høiste lykke paa Jorden jeg kan tænke mig, kan jeg i dette Øieblik gribe, om jeg griber rigtig, griber jeg Feil bliver det til Forbandelse. Hvad har der mødt mig før i Livet? - Ogsaa jeg har havt en Lykkelig Barndom,

-4-

i stor Fattigdom, men alligevel Lykkelig, thi jeg var blandt gode Mennesker som elskede mig som jeg elskede; de [?] Mennesker som brød løs mod mine Forældre, saae jeg nok, men følte ikke, jeg var glad! om Vinteren trillede jeg mig i Sneen; om Sommeren i Græsset. Hist og i [?H] paa Marken; Jeg blev confirmeret; jeg stod der i stiv Skjorte [?] og Flipper, og hørte paa Talerne og den lange Overføring med en Andagt som sønnede jeg, Præsten spurgte mig: Troer Du paa Gud, Fader, Søn og Helligaand, og forsager Du Djævelen og alt hans Væsen? Ja! vil Du holde dette det Løfte til den sidste Salige Ende? Ja! Saa giv du Gud Dit hjærte, og mig din Hånd! Jeg var rystet, en ukjendt Alvor gjennemtrængte min Sjæl, for første Gang gjorde jeg Brug af fri Villie, jeg valgte selvstændig for Livet, jeg var ikke Barn længer. Jeg forlod Hjemmet, jeg kom mellem mere eller mindre Fremmede Mennesker. (i mine Bedsteforældres Huus var jeg Fremmed i Modsætning til hjemme) jeg mødte gode Mennesker, maa ogsaa [?] Mennesker, jeg begyndte at smage det bittre i Livet, og jeg var ene; da mødte jeg Lundbye, jeg fløi ham imøde, men han var ikke ene, kun langsomt kom jeg ham nærmere, og da han døde, var jeg endnu kun paa Veien, hvor nær jeg end var kommet ham.

-5-

I Tiden der ligger mellem den Dag da jeg ophørt at være Barn, og til denne, har jeg prøvet endel og lidt meget, og er ikke sluppet Verden igjennem, uden "Som fugl med svedne Vinge" Gud har været mig naadig, har jeg end følt Djævelens Kløer, ham har jeg dog aldrig tilhørt, jeg seer tilbage paa mit Liv og seer megen Skrøbelighed, men intet forsætlig Ondt, al den Modgang jeg har mødt kan være til mit gavn, jeg var altid et bedre Menneske i Modgang end i Medgang, bør jeg da nu modtage Lykken? ja af Guds Haand bør jeg modtage den! griber jeg den af Hans Haand saa griber jeg ikke Feil; jeg vil saaledes nu opsætte vor Pagtens Grundlov:

"Først Guds Rige og Hans Retfærdighed"

"Kjærligheden maae være fuldkommen paa begge Sider "de To skulle blive som Een" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den."

Paa anden Grund tør jeg ikke bygge. Jeg vil nu svare paa Dine Ord, uendelig Kjære Pige! og imodegaa din Tvivl

den 1^{te} Mai 1849.

Det er et alvorligt Gieblis, ditte, fars en Løve
i Djet og Hjorte maas vandfagor, fars en
Tindt indfars. Lørdag firdes nogle
Tindt for den, de firdes mig, jeg vil
fars den, jeg fars jeg fars det, det og
slavt.

" Givligst den maas ved Guldkommen
gaa begge Dider, " de to firdes blise som
den " det er det fars Malfjuelst
ligger, den fars ligger den "

disse Ord fars jeg firdes fars til den,
og den maas jeg firdes fars ved.

de firdes mig igen: at jeg var den firdes
af alle gaa firdes: at de firdes de firdes
til en Blotte, og at firdes den maas
det fars meget som jeg; minides jeg vil
firdes de og fars: at det mig den de fars
firdes den firdes firdes og firdes firdes, dog
dette firdes fars de jo firdes: firdes
de mig firdes alvorlig firdes firdes at
disse Ord fars fars, fars maas jeg
de fars firdes til mig.

Jeg firdes idet om det er den firdes
firdes de firdes for mig, som det var

for Lunde; Sagen kan sigende for
Lunde. Nogen eller anden hus sig.

Godt mædler alle indtægt som
Lunde, det gør sine indtægt.

De skal alle glæmme Lunde, for
Lunde som jeg vil glæmme som, de skal
alle glæmme Nogen de for sig, for mig,
men mig men de alle indtægt,
og for mig for alle Lunde (Lunde er et
Mund, Lunde som, som de alle indtægt et
indtægt et sig, i Lunde skal Lunde tage
Lunde eller sig sig. Godt mædler som
indtægt og indtægt indtægt indtægt)

De Lunde Lunde, som for den Lunde
de for mig indtægt af alle, Lunde
indtægt som for mig de indtægt, Lunde
Lunde, og Lunde indtægt for mig.

Godt mædler sig, og indtægt
Lunde indtægt mig som jeg vil gode,
men vi vil alle indtægt Lunde, vi vil
glæde os over Lunde indtægt Godt.

Lunde vi vil gode og Lunde, vil Lunde
Lunde som Lunde og Lunde som Lunde, og
Lunde Lunde og Lunde sig i Lunde.

Det er et alvorligt Gieblis Alle, først en Trængsel og gjord
med randsjager, først en Trængsel indfjerd. Læser
findes nogle Trængsel for dem, de spørger mig,
jeg vil svare dem, jeg tror jeg kan det, først og først.
"Gjorde det med en Trængsel og en Trængsel",
"det ville blive som før" det er det første Trængsel
med en Trængsel, som det ligger den "det er det første
jeg vil svare dem, og den Trængsel jeg først med.
de sagde mig igen; at jeg var den Trængsel af alle
på Jorden: at de ville de bringe til en Trængsel,
og at Trængsel den med den Trængsel som en Trængsel
som jeg i Trængsel jeg vil svare de og se: at til mig
Trængsel de var Trængsel Trængsel og Trængsel,
den ville Trængsel for de Trængsel; det som de var efter alvorlig
Trængsel findes at det er det første Trængsel, som Trængsel
de Trængsel til mig. Jeg spørger ikke om det er
den Trængsel Trængsel de var for mig, som det var det
for Trængsel, som Trængsel den Trængsel Trængsel
Trængsel eller Trængsel den Trængsel.
Det Trængsel ikke Trængsel Trængsel, det
gjør den den Trængsel.
de skal ikke Trængsel Trængsel, som det som jeg

vil glømske fane, de skal ikke glømske lægen
 af sig, for mig, men mig naar de ikke
 underlader, og forsvinder alle andre ^(børnene og de andre, hvad som) _(de vil og de vil ikke)
 De tvivlede lidt, men saa den Jot der stod med
 norrnaf af alle, det blev mig en fane på enge
 de vil, det var det, og det var det
 for mig. Fordi det var Bragt og
 indtødt. Altsammen ind mig naar jeg vil gøre,
 men si vil ikke fengsle lidt, si vil
 gøre os over Gud, mindre Gud
 Gud si er det og Lyden, det Gud har over
 Døds og den over den, og det vil sige os
 det sig. "Gimnastik"

[illegible][illegible]

I Tiden der ligge mellem den dag da jeg opførte at være
Barn, og til den, før jeg voksede andet og lidt
mægt, og var ildt slægtet Morder i jernman,
inden Tom Sægt var færdig. Gud var end
mig megen, før jeg end følt Hvarlens Sker,
som før jeg dog aldrig tilført, jeg var tilbage
mit liv og var megen Børvelig, men ind
forfællig Børst, at den Madgang jeg var mit før
end til mit færd, jeg var altid at bade Mær
næst i Madgang end i Madgang, der jeg da
en mægtige Lykke? ja af Guds Gænde var
jeg mægtige den! Gribes jeg da af færd Gænde
for gribes jeg ildt færd, jeg mit færdet en
af alle var færdet Gænde:

"Løst Guds Lige og færdet Børvelig"

"Hørsligden naar naar fuldkommen og
begge Børst, de da færdet blev Tom færd" M
er Børst færdet Mægtigsligden ligge, den den
ligge den "

Den anden Gænde var jeg ildt begge -
jeg mit en færdet den den, mægtigsligden færdet! og mægtigsligden
den færdet